

Sminkes: Somogyvári Dóra, fodrász: Ackermann Alexandra (Dream's Beauty Szépségápolás), stylist: Domán Melinda

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
KÉPMÁS

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

„ Mindent megért, hogy a fiam győztesként láthatott a pályán

A gigantikus, tiszteletet parancsoló épület verejtékes munkának és felszabadult játéknak, megszámlálhatatlan nehéz és euforikus pillanatnak volt tanúja, de ezen a hétköznapi reggelen csöndben várakozik velünk. A kézilabda-királynőt várjuk a győri kettős sportcsarnokban, az egyik oldalon a régi stadion, ahol a játszótéren felfedezett kiskamasz kézilabdázó kezdett ismerkedni a labdával, a másik oldalon az új aréna, ahol lassan két éve, – utolsó meccsén – állva tapsolt neki a közönség. Az ötszörös BL-győztes és háromszoros ezüstérmes, háromszoros EHF Kupa-ezüstérmes, KEK-ezüstérmes, 13-szoros magyar bajnok és 14-szeres Magyar Kupa-győztes **Görbicz Anita**, aki nyilván minden apró szegletét ismeri a két csarnoknak, most a Győri ETO KC női kézilabdaklub elnökeként lép be.

◆ – Nem kézilabdával a kezekben születél, és egy interjúban azt mondtad, a gyerekeket nem is kellene 9-10 éves kor előtt élvonalban sportoltatni. De hogyan lett a tízéves lányból hét év alatt szinte világklasszis?

– A nővérem kezdett el előbb kézilabdázni, aki 3 évvel idősebb nálam. Rám a későbbi nevelőedzőm figyelt föl a panel bérházak közötti játszótéren, ahol fociztam. Gondolta, ha ügyesen bánok a labdával, akár kézilabdás is válhat belőlem. Én meg mentem a nővérem után kézilabdázni, mert általában azt csináltam, amit ő. Negyedikes voltam, amikor indult egy kézilabdaosztály az általánosban egy fiú- meg egy lánycsapattal, így gyűjtötték össze a tehetséges gyerekeket, ott már azért keményen ment a testnevelés.

– Akkoriban már átéltem, milyen érzés szurkolni egy csapatnak?

– Kézilabdacsapatnak nem. Nem emlékszem, hogy akkoriban lettem volna kézilabdapályán vagy -csarnokban. A nagypapám viszont sokszor kivitt ide, a Győri ETO Stadionba focimeccsre, de hát az teljesen más. Akkor még nem gondoltam rá, milyen lenne, ha egyszer majd nekem tapsolnának. Amikor komolyabban kézilabdáztam, és kezdtem kijárni mérkőzésekre még a régi csarnokba – a Magvassy Mihály Sportcsarnok, kétezeres volt, de az csurig –, én nem is a meccset néztem, hanem az embereket. Úristen, gondoltam, de jó azoknak, akik ott vannak a pályán, és ennyi ember tapsol nekik! Azt hiszem, akkor döntöttem el, hogy egyszer nekem is fognak tapsolni.

– Emlékszel is az első alkalomra, amikor ez megvalósult?

– Igen. Amikor elkezdtünk kézilabdázni, az iskolai csapattal már nagyon fiatalon sokat utaztunk, a szülők jöttek velünk. Kiutaztunk Svédországba, ahol bejutottunk a döntőbe. Ott játszottam először igazi csarnokban. Addig csak tornatermekben, fűvön, foci pályán, betonon. Olaszországban például az utca közepére festettek fel egy kézilabdapályát. Aki bejutott a döntőbe, annak az is volt a nagy nyerevénye, hogy egy igazi csarnokban játszhatott, ahova tényleg elmentek az emberek szurkolni. Az hihetetlen volt! Magával ragadott, meg is nyertük a döntőt szerencsére. Nekünk nagyon jó testnevelő tanáraink voltak, azzal a kézilabdaosztályos csapattal, mi szinte mindent megnyertünk.

– Ugyanúgy tudtál koncentrálni játékok közben?

– Igen, ez sosem okozott problémát. Azt mindig ki tudtam kapcsolni, hogy a közönség ne zavarjon meg a pályán.

– Aztán bekerültél egy másik csapatba 13-14 évesen...

– Akkor már itt az ETO-ban kézilabdáztam, de három-négy évvel idősebb korosztályú csapatban. Nagyon kemény tanulóidő volt. Ráadásul mindig vékony, törékeny alkat voltam. Sokat segítettek nekünk akkor az idősebbek, szép időszak volt, de azért nehéz volt a beilleszkedés. Adódott, hogy úgy mentem haza, hogy holnaptól nem megyek kézilabdázni, elég volt. Nagyon-nagyon elfáradtam fizikálisan, utólag visszagondolva szerintem mentálisan is. Akkor tizenöt éves lehettem. Emlékszem, az iskolába sem bírtam bemenni, annyira izomlázam volt.

– A gyermekedet megóvnád ettől?

– Azt szeretném, hogy a gyermekeim is átélhessék a versenysporttal együtt járó sikereket, hiszen ezek az érzések kivételesek és egy életre szólnak. Azzal is tisztában vagyok, hogy egy versenysportolónak manapság már nem ugyanazon a megterhelésen kell keresztülverekednie magát, mint az én időmben, mert a mai fiatalok és szakembereik már teljesen más eszközöket használnak. A mi időnkre jellemző mennyiségi szemléletet sokkal inkább felváltotta a minőségi munkamódszer. Mindent egybevéve azonban nem bánám, ha a kisfiaimból versenysportoló válna, de ha egyéb irányba kanyarodik az életük, azt is maximálisan támogatni fogjuk.

– Mitől jó egy csapat?

– Felnőtt fejjel és a pályafutásom után úgy látom, mi mindig próbáltunk nagyon jó közösséggé kovácsolódni. Engem az sem zavart, ha valaki visszahúzódo alkat, ha a pályán tudott harcolni a másikért. Nem attól váltunk sikeressé, hogy mindig együtt voltunk, mert egy profi élsportoló egyébként is szó szerint éjjel-nappal együtt van a csapattal. Fejben kell mindig tudatosítani, hogy mi egy célért vagyunk együtt.

– Mit tehet ezért egy csapatkapitány?

– Nagyon sokat. Egy csapatkapitányon nagy a felelősség. Egyrészt rá figyel mindenki, ezért a példamutatás az alap. Nem árt, ha még jól is játszik, mert az a többieket is húzza felfelé. A pályán kívül is, és az öltözőben is nagyon sokat tehet, programokat is meg tud szervezni. Most már vannak pszichológusok meg coachok, akik csapatépítő programokat szerveznek, de a mi időnkben ilyen nem volt. Az edzőnk volt a pszichológusunk, és nekünk, csapatkapitányoknak kellett a közösséget jobbra tenni, és karakteres játékosokat alakítani a csapattagokból. Nekem a legeslegfontosabb mindig az volt, hogy élvezzük a pályán azt, amit csinálunk. A klub fiataljain ma is rajta tartom a szemem, mert azt szeretném látni, hogy amit csinálnak a pályán, azt élvezzék is. Rengeteget edzenek, ami bizony nagyon-nagyon sok lemondással jár, és abban a döntő kétszer hatvan percen belül a legtöbbet kell kiadniuk magukból. Én azt szeretem látni, ha a gyerekek mosolyognak a pályán. Ekkor a közönség is élvezi azt, amit lát, és nem csak azért tapsol, mert nyertünk valahány góllal.

– Nálad ezt díjazta is a szurkolótábor, ahogy azt is, hogy mindig hűséges voltál a csapatodhoz. Nem egyszer választottak meg a világbajnokság legjobb játékosának, rendszeresen szerepeltél a góllövő lista élén. Meg sem fordult a fejedben, hogy igent mondj egy jó ajánlatra?

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem. Lett is volna lehetőségem elmenni Győrből, de én itt kezdtem sportolni, ez volt az életem, itt akartam sikeres lenni, nem kiigazolni Dániába vagy Spanyolországba, ahol már egy profi csapatban szerepelhetek, és lehet, hogy egyszerűbb lenne. Én azonban a Győrrel akartam sikereket elérni. Szerencsére minden feltétel adott volt, a város mindig támogatta a klubot, olyan körülmények között kézilabdázhattunk, edzhettünk, ami segített céljaink megvalósításában. Ha azonban nem lett volna itt a csapat, hiába akartam volna itt maradni.

– Mondhatjuk, hogy az első igazán visszautasíthatatlan ajánlat a család volt?

– Igen. Nem titok, hogy a válogatottat végül ezért mondtam vissza. Amikor a kisfiam megszületett, csecsemőként még itt hagytam az apukájára vagy a mamának. Aztán az egyik világvérseny előtt három hetet edzőtáborban töltöttünk, ő már beszélt, és azt mondta: „Anya, miért hagytál itt engem?” Ez nagyon szíven ütött, és nem volt kérdés, hogy őt választom. Pedig előtte mindenem a kézilabda volt, olyan szinten, hogy az iskolát is félretettem. A középiskolát is jóval később végeztem el, igaz, hogy utána beiratkoztam az egyetemre. Egyébként most megint járok egyetemre, kereskedelem

és marketing szakra. Szóval mindenem a kézilabda volt, és amikor megszületett a kisfiam, a család az első helyre került. Én is sokkal felelősségteljesebb lettem, a pályán is, és a pályán kívül is. Nyugodtabb, átgondoltabb, eltűnt a szeleburdi énem. A csapattársaim iránt is nagyobb felelősséget éreztem. Edzések után pedig rohantam haza, csak fölkaptam a kabátot, hogy minél több időt tölthessek a kisfiammal.

– **Meg is sérültél...**

– Meg. Az nagyon rosszkor jött, de nem baj, mert szerencsére fel tudtam belőle épülni, és szerencsére a pályán tudtam befejezni a karrierem, úgyhogy ez is nagyon-nagyon jól tett a lelkemnek.

– **Akinek a kézilabda az élete, hogy jön le a „szerről”?**

– Voltak, akik felróták, hogy miért nem a csúcson hagytam abba. De én nem is akartam abbahagyni a csúcson, nem akartam azt az érzést, hogy még lehet, lenne bennem még egy év. Most éreztem azt, hogy az utazásokba, edzésekbe, mérkőzésekbe nem tudok már annyit beletenni. Nekem ez akkora megnyugvást adott. Tudtam, furcsa lesz, amikor majd nem indulok az alapozásra a többiekkel, de közben tudom, hogy együtt tudok lenni a családommal, és az többet ér. Nagyon nehéz egy profi sportolónak megtalálnia a pályafutása után, hogy mihez kezdjen. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy maradni tudtam a kézilabdában, egy olyan komoly klub elnökeként, ahol végig játszottam. Jelenleg a fő feladatomban az utánpótlás, jó érzés és kihívás is egyben, hogy a fiatalokkal tudok foglalkozni, de edző például nem lennék, kétgyermekes anyaként nem szeretném a hétvégéket meccseken tölteni.

– **A fiúk édesapja is sportoló, Vincze Ottó labdarúgó. Milyen szülők lennétek a lelátóról?**

– A nagyobbik fiammal már járunk hétvégente, focizik. Nehéz sportolóként végighallgatni a szülőket a lelátón. Mi azt gondoljuk, ha már odavisszük a gyereket, az edzőre bízunk, ami ott történik. Sok szülő még edzésen is beszélget, és mondja a gyerekének, mit csináljon...

– **Nagyon nagy ünnepléseket éltél meg a pályán. Ottó ott kérte meg a kezdetet, a búcsúztatásod pazar volt...**

– A klubnak köszönhetően nagyon szép búcsúztatóm volt. Nem is tudtam róla azon kívül, hogy tudtam, ez az utolsó meccsem, de erre nem számítottam. Az, hogy visszavonták a mezemet... ilyen még előtte nem fordult elő. Talán a legnagyobb boldogság az volt, hogy a kisfiam, Boldizsár és a keresztfiam, Noel végezte el a kezdődobást a mérkőzésen. Noellel szoros a kapcsolatunk, amikor kicsi volt, a testvéremmel rendszeresen szurkoltak a meccseken, tulajdonképpen a kézilabdapálya szélén nőtt fel. Emellett természetesen már édesanyaként azt megélni, hogy a kisfiam is szurkolhatott nekem egy BL-győzelem

megszerzéséért, hihetetlen érzés. Azért az mindent megért, hogy ő ott volt és látott.

– **Hogy lettél a 13-as?**

– Péntek 13-án születtem, így adta magát, hogy ez legyen a mezszámom.

– **Most nemcsak anyaként, elnökként is feladatod lesz ezeknek az ünnepi pillanatoknak a háttér munkája.**

– Igen. Csaknem harminc, sportban eltöltött év után kellett rájönnöm, hogy milyen hatalmas munka folyik a háttérben, mennyi mindennek kell klappolni ahhoz, hogy a játékosok ott a pályán csak egyetlen mérkőzést is játszhassanak, működjön az egész létesítmény, maga a klub, a pénzügyi feltételek, a szervezés, a marketing. Sportigazgatónak készültem, az elnöki pozíció hirtelen adódó lehetőség volt, nem hiszem, hogy sokan visszaautasították volna. Hatalmas megtiszteltetés, hogy szeretett klubomat irányíthatom, hogy részem lehet abban, hogy a lányoknak meglegyenek a feltételeik ahhoz, hogy jó teljesítményt nyújtsanak. Napról napra jobb akarok ebben is lenni, ahogyan sportolóként is tettem. Itt is van csapatom, nagyon sokat segítenek a munkatársaim, a kollégák. Csapatban gondolkodom, nem egyszemélyes vezetőként. Természetesen a döntéseket én hozom meg. Főleg az utánpótlásban nagy változást hoztunk tavaly nyár óta, és bízom abban, hogy 2-3 éven belül megmutatkozik minden szinten a fáradozásunk, de büszkeséggel tölt el, hogy eddig pozitívák az eredmények, és ez boldoggá tesz.

– **Hogy jellemeznéd Görbicz Anita játékost?**

– Harcos és egyéniség. Ezt hiányolom a mai fiatalokban, és talán a mostani kézilabdában is; az egyéniségeket. Meg akarom találni az okát, miért volt régen több.

– **Ez azért fontos, hogy a közönséget szórakoztassa, vagy azért, hogy egy picit a játékos társakat is felrázza, emlékeztesse a játék örömére?**

– Mind a kettő. Vezetői szemszögből is egyéniségekkel tudom kihozni a szurkolókat a nézőtérre. Most a Covid, a válságok, a háború, a drágaság miatt sajnos veszítettünk a szurkolóinkból, és talán el is kényeztettük egy kicsit őket azzal, hogy folyamatosan nyertünk. Pedig ha olyan hangulat van a lelátón, amelyennel minket olyan sokszor megajándékoztak, az hatalmas löketet tud adni egy sportolónak, egy csapatnak. ♦